

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **A. M.**, narozen „X“, státní příslušnost Afghánistán,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem „X“,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2020, č. j. KRPU-152691-70/ČJ-2019-040022-SV-CV,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 21. 1. 2020, č. j. KRPU-152691-70/ČJ-2019-040022-SV-CV, **se zrušuje pro vady řízení** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 55 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 21. 1. 2020, č. j. KRPU-152691-70/ČJ-2019-040022-SV-CV, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodlužuje doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 28. 8. 2019, č. j. KRP-152691-23/ČJ-2019-040022-SV-CV, o 30 dnů.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná porušila § 124 odst. 1 a § 123b zákona o pobytu cizinců, § 2 odst. 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Zdůraznil, že zajištění cizince znamená omezení jeho osobní svobody, a jde tedy o citelný zásah do osobních práv. Zajištění proto může být realizováno pouze za splnění podmínek dle zákona o pobytu cizinců, čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a dle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Zajištění cizince je spjato se svým účelem, kterým je správní vyhoštění. Pokud tedy neexistuje účel zajištění, není možné cizince zajistit. K podmínkám zajištění žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, sp. zn. 7 As 79/2010. Žalobce poukázal na skutečnost, že dne 7. 10. 2019 podal proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolání, o kterém do dne podání žaloby nebylo rozhodnuto. Nelze mít proto za prokázané, že účel zajištění bude možné naplnit, a to i vzhledem k existenci překážek znemožňujících vycestování spočívajících v nestabilní bezpečnostní a polické situaci v zemi původu žalobce. Ačkoliv se situace v Afghánistánu mírně zlepšila, stále zůstává neuspokojivá. Centrální afghánská vláda nemá zemi pod kontrolou a stále dochází k útokům na civilní cíle. Ministerstvo zahraničních věcí ostatně uvádí, že v žádném regionu Afghánistánu není bezpečno a útoky hrozí všude, přičemž cestu do Afghánistánu nedoporučuje. Ze Směrnice Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) dále vyplývá, že v zemi panuje ozbrojený konflikt mezi centrální vládou a Talibánem, jenž má pod kontrolou některé části země. V ostatních částech země pak na denní bázi dochází k teroristickým sebevražedným útokům či ozbrojeným střetům, které vylučují možnost vnitřního přesídlení. Žalobce zdůraznil, že jeho obavy o život nelze považovat za nedůvodné. Skutečnost, že jeho rodina zůstala v Afghánistánu, může být způsobena nemožností vycestovat z území ovládaného teroristickou organizací. Žalobce je navíc mladý a zdravý muž, je tedy nejvhodnějším adeptem k naverbování některou z bojujících stran. Jestliže se žalobce dosud nestal obětí mučení či krutého a nelidského zacházení, neznamená to, že se jí nemůže stát po navrácení do země původu. S ohledem na výše uvedené žalobce konstatoval, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 2 správního řádu.
3. Žalobce s dalším trváním zajištění nesouhlasil, neboť měl za to, že účel zajištění nemůže být naplněn z důvodu nedostatečné doby nutné k přípravě realizace správního vyhoštění. Poukázal na skutečnost, že sama žalovaná konstatovala, že celý proces realizace správního vyhoštění je značně složitý a jeho příprava vyžaduje minimálně 40 dní od vydání a doručení náhradního cestovního dokladu. Žalobce však stále náhradním cestovním dokladem nedisponuje a jeho vydání je podmíněno spoluprací se zastupitelským úřadem Afghánistánu. Žalobce podotkl, že vydání náhradního dokladu se u třetích zemí pohybuje v rozmezí 40 až 60 dnů. Žádost o readmisi byla předložena dne 10. 9. 2019 a zastupitelský úřad Afghánistánu dne 19. 9. 2019 podmínil vystavení náhradního cestovního dokladu předložením identifikačních karet žalobce a členů jeho rodiny. Spolupráce při ověřování totožnosti žalobce byla zastupitelským úřadem přislíbena až dne 13. 1. 2020. Žalobce konstatoval, že s ohledem na časovou náročnost přípravy správního vyhoštění je nejbližším Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

termínem jeho realizace 2. 4. 2020. Je tudíž zřejmé, že správní vyhoštění nebude moci být realizováno z důvodu naplnění maximální doby trvání zajištění dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která činí 180 dní a uplyne dne 24. 2. 2020. Žalobce se tak domníval, že prodlužování zajištění je v jeho případě absurdním a zbytečným omezováním osobní svobody.

4. Žalobce dále upozornil, že výrokem napadeného rozhodnutí byla prodloužena doba zajištění o 30 dní od uplynutí doby zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 28. 8. 2019, č. j. KRPU-152691-70/ČJ-2019-040022-SV-CV, která byla stanovena na 90 dní, tj. do 24. 11. 2019. V takovém případě by však doba zajištění uběhla již dne 25. 12. 2019, tedy ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalobce proto namítal, že výrok napadeného rozhodnutí neodpovídá reálným okolnostem a nelze z něj dovodit, od kterého data žalovaná zamýšlela zajištění žalobce prodloužit. Výrok napadeného rozhodnutí je tudíž dle žalobce zmatečný a nelze na jeho základě pokračovat v zajištění. Žalobce rovněž namítal, že žalovaná mohla v jeho případě uplatnit zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, tuto možnost však nedostatečně posoudila. Dle žalobce není odůvodnění nemožnosti uložit některé ze zvláštních opatření založeno na relevantních skutečnostech, není z něj především zřejmé, z jakého jednání žalovaná dovodila, že by žalobce zvláštní opatření nerespektoval, zvláště když žalobci nikdy předtím zvláštní opatření uloženo nebylo. Žalobce nesouhlasil se závěry žalované o jeho nespolehlivosti a o nemožnosti uložit některé ze zvláštních opatření, neboť takové závěry nelze založit na prostém nelegálním pobytu, na podporu svého tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, sp. zn. 5 Azs 294/2016. Dle názoru žalobce mohla žalovaná uložit žalobci povinnost dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zamítnutí žaloby. K namítanému porušení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod uvedla, že při rozhodování o zajištění žalobce i při rozhodování o jeho prodloužení postupovala v souladu s právními předpisy a dodržela veškeré požadavky plynoucí nejen ze zákona o pobytu cizinců, ale i z dalších právních norem České republiky i Evropské unie, jakož i požadavky plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že v době rozhodování o napadeném rozhodnutí nebylo v právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, sama o sobě nezakládá nemožnost realizace správního vyhoštění. Otázkou překážek vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců se žalovaná podrobně zabývala, když si mimo jiné vyžádala od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce do země původu, ze kterého vyplynulo, že vycestování žalobce do Afghánistánu je možné. Žalovaná podotkla, že při vydání závazného stanoviska správní orgán vycházel zejména z výpovědi žalobce ze dne 28. 8. 2019 a z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Afghánistánu. Konkrétně se seznámil s Informací Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra – Afghánistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 4. 1. 2018. S poukazem na vyjádření žalobce v řízení o správním vyhoštění žalovaná konstatovala, že se žalobce zřejmě necítí natolik ohrožen vzhledem k tomu, že v žádné bezpečné zemi nepožádal o mezinárodní ochranu, a neučinil tak ani v České republice.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. K námitce nedostatečného posouzení možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalovaná uvedla, že žalobci není vytýkán pouze neoprávněný pobyt bez cestovního průkazu a bez oprávnění k pobytu, ale též nelegální pobyt v dalších státech Evropy, kterými nelegálně cestoval za pomoci převaděčů v úkrytu kamionu. Cílem cesty ani nebyla Česká republika, nýbrž Francie. Žalobce se navíc vydával za osobu mladistvou, aby si tím zajistil lepší právní postavení. To vše jsou pro žalobce přítěžující okolnosti. Žalovaná měla za to, že nemožnost uložení zvláštních opatření dostatečným a přezkoumatelným způsobem zvážila a odůvodnila. K námitce zmatečnosti výroku napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce převzal jak rozhodnutí o prvotním zajištění, tak obě rozhodnutí o prodloužení zajištění za přítomnosti tlumočníka. Dle žalované není pochyb o tom, od kterého data je žalobce zajištěn. V rozhodnutí o prvním prodloužení doby zajištění je jednoznačně stanoveno, že stanovená doba 90 dnů se prodlužuje o 60 dnů, obdobně tomu je v případě napadeného rozhodnutí. Žalobce byl prokazatelně seznámen se skutečností, že doba zajištění byla prodloužena o dalších 60 dnů, tedy na 150 dnů od prvotního omezení svobody. Dle žalované je logické, že napadeným rozhodnutím, kterým se prodlužuje doba zajištění o dalších 30 dnů, byla doba zajištění prodloužena již na 180 dnů od prvotního omezení svobody. Odůvodnění napadeného rozhodnutí navíc všechny uvedené lhůty vyjmenovává a odkazuje na ně. Žalobce proto nemůže tvrdit, že neví, na jakou dobu je napadeným rozhodnutím zajištěn.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná v zákonné lhůtě podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nenavrhli konání jednání a současně soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné pro rozhodnutí věci.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutím žalované ze dne 28. 8. 2019, č. j. KRPU-152691-23/ČJ-2019-040022-SV-CV, byl žalobce zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení svobody, které nastalo dne 27. 8. 2019 v 10:30 hodin. Rozhodnutím žalované ze dne 10. 9. 2019, č. j. KRPU-152691-36/ČJ-2019-040022-SV-CV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

členských států Evropské unie stanovenou na 1 rok. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 16. 9. 2019 odvolání. Rozhodnutím žalované ze dne 21. 11. 2019, č. j. KRPU-152691-55/ČJ-2019-040022-SV-CV, bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 60 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 28. 8. 2019, č. j. KRPU-152691-23/ČJ-2019-040022-SV-CV. Napadeným rozhodnutím byla prodloužena doba zajištění žalobce o dalších 30 dnů.

11. Dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
12. Dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
13. K námitce žalobce týkající se odpadnutí reálného předpokladu dosažení účelu zajištění soud uvádí následující. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, dostupný na www.nssoud.cz) jsou správní orgány povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Omezení osobní svobody představuje citelný zásah do života cizince, a není proto akceptovatelné, aby k prodloužování zajištění cizinců byly do správního spisu činěny formální úkony a sepisovány úřední záznamy o nadále trvajících podmínkách pro zajištění bez jakéhokoli konkrétního odůvodnění a bližší vazby na probíhající řízení o správním vyhoštění. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalovaného v řízení o správním vyhoštění a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.
14. Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato; tím je především zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvažily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, dostupný na www.nssoud.cz). Tyto závěry bezpochyby platí i při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Soudy jsou povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné; ověří tedy především, zda žalovaná postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli; bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů.

15. Je pravdou, že žalovaná v průběhu trvání zajištění zůstala aktivní a snažila se ve spolupráci s Ředitelstvím služby cizinecké policie pro žalobce zajistit náhradní cestovní doklad prostřednictvím Velvyslanectví Afghánistánu v Praze. Dne 15. 1. 2020, tj. 6 dnů před vydáním napadeného rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění bylo žalované Ředitelstvím služby cizinecké policie sděleno, že Velvyslanectví Afghánistánu v Praze přislíbilo spolupráci v procesu ověřování totožnosti žalobce s tím, že bude ohledně dalších kroků vedoucích ke zjištění totožnosti žalobce Ředitelství služby cizinecké policie informovat. Ředitelství služby cizinecké policie současně uvedlo, že k realizaci správního vyhoštění může přistoupit až poté, co bude totožnost cizince ověřena. Vzhledem k tomu, že žalobce odmítl možnost dobrovolného návratu do země původu, bude přistoupeno k realizaci správního vyhoštění s policejní eskortou, které je časově náročnější než dobrovolný návrat cizince. Reálná doba přípravy realizace správního vyhoštění občana Afghánistánu do země původu s policejní eskortou činí dle Ředitelství služby cizinecké policie přibližně 40 dní od vydání a doručení náhradního cestovního dokladu (proces zahrnuje zajištění letenek pro cizince i eskortu, zajištění ubytování pro eskortu, obstarání potřebných viz, zajištění potřebné součinnosti s orgány Afghánistánu a pomoci při tranzitu na území Afghánistánu). Vzhledem k výše uvedenému a skutečnosti, že žalobci dosud nebyl zajištěn jakýkoliv platný cestovní doklad potřebný k realizaci správního vyhoštění, Ředitelství služby cizinecké policie konstatovalo, že dosavadní lhůta zajištění je s ohledem na složitost zajištění celého vyhoštění nedostačující.
16. K realizaci přemístění žalobce zpět na území Afghánistánu měla žalovaná s ohledem na končící lhůtu doby zajištění za účelem správního vyhoštění čas pouze do 23. 2. 2020 (od vydání napadeného rozhodnutí do naplnění maximální doby zajištění zbývalo již jen 33 dnů). K datu vydání napadeného rozhodnutí žalovaná stále neměla k dispozici žalobcův náhradní cestovní doklad, doba jeho získání byla nejasná, rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 10. 9. 2019, č. j. KRPU-152691-36/ČJ-2019-040022-SV-CV, nebylo dosud v právní moci a ze správního spisu nebylo zřejmé, kdy bude o odvolání žalobce rozhodnuto a přidáme-li k tomu minimální dobu potřebnou pro přípravu samotné realizace správního vyhoštění, je zcela očividné, že vyhoštění žalobce v prodloužené době 30 dnů nebylo uskutečnitelné. Žalovaná tak vycházela z nesprávné úvahy, že lze správní vyhoštění realizovat ve lhůtě 30 dnů. Žalovaná neaplikovala žádné z ustanovení § 125 odst. 2 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužující základní 180denní dobu pro zajištění na 365 dnů či 545 dnů. V takovém případě by mohlo dojít k prodloužení zajištění na více dnů a kritéria posouzení realizovatelnosti správního vyhoštění by byla jiná. Správní soud jako soud přezkumný však přezkouvává pouze správnost úvah správního orgánu a nemůže je sám nahrazovat úvahami vlastními. Soud tedy pouze přezkouval realizovatelnost správního vyhoštění ve lhůtě 30 dnů, jejímž uplynutím mělo dojít k naplnění základní doby možného zajištění v celkové době 180 dnů. Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že závěr žalované o možnosti realizace správního vyhoštění ve lhůtě 30 dnů nemá potřebnou oporu ve spise ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal žalobcovu námitku důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Dalšími námitkami se soud pro nadbytečnost nezabýval.
18. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto s poukazem na § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1 s. ř. s. přikročil výrokem I. ke zrušení rozhodnutí žalované pro vadu řízení a současně ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. také rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaná dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
19. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 55 Kč odpovídající zaplacenému poštovnému za zaslání žaloby soudu. Soudní poplatek žalobce nehradil, jelikož je předmětné soudní řízení ze zákona od poplatkové povinnosti osvobozeno. Jiné náklady žalobce nahradit nepožadoval, ani mu podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 12. února 2020

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.